

Devrimci İşçi Partisinin ve 4. Enternasyonalin inşası için

İŞÇİ CEPHESİ

Yeni Dönem sayı: 24

Şubat 2006

<http://iscicephesi.org>

Patronuna, Faşistine Karşı

Sınıf Mücadelesi!

Gündem ve Politika

syf. 2-7

Ortak adres Nevşehir

Patronuna, faşistine karşı... Sınıf mücadelesi!

Ağca ve faşist hareket

İtlaf edilmesi gereken kapitalizmdir

DİSK: Koç için sokağa çıkarız! Ya asgari ücret için?

Sınıf mücadelesi

syf. 8

Özay Tekstil'de 5 kadın işçi katledildi

Sınıf mücadelesi

syf. 8-11

Emek güncesi

Fabrikalardan işçi mektupları

Dünya

syf. 12-15

Filistin seçimlerinde zafer Hamas'ın

Şili seçimleri ve Latin Amerika'da "sol" dalga

Bolivya seçimleri: "Ant kapitalizmi"

Anma Rosa Lüksemburg

syf. 16

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR

Can Dündar 21-01-2006 Milliyet

Ortak Adres Nevşehir

5'iyi birleştiren bir başka ortak adres ise Nevşehir... Ağca dosyasında Malatya'dan başlayan bütün yollar Nevşehir'e çıkıyor. Abdullah Çatlı, Nevşehir doğumlu... İkinci Başkanı olduğu Ülkü Yolu Derneği'nin Genel Merkezi'ni de Nevşehir'e taşımış. Halen Nevşehir mezarlığında yatıyor. Ağca, Kartal askeri cezaevinden kaçırıldıktan sonra Oral Çelik tarafından Ankara üzerinden Nevşehir'e götürüldü.

80 öncesinin silahlı eylemlerinde katliam sanığı olarak mahkûm olan Haluk Kırcı ve Ömer Ay'da Nevşehir nüfusuna kayıtlı... Asıl önemlisi: İpekçi cinayetinde adı geçen 5 ülkücuden 4'ünün pasaportu da "Nevşehir Emniyet Müdürlüğü" damgası taşıyor.

Nevşehir Emniyeti'ndeki sürpriz isim

İpekçi'nin ardından ayrıntılı bir inceleme yapan ve bulgularını 1982 yılı sonunda Cumhuriyet gazetesinde yazan Uğur Mumcu, "Ağca Dosyası"nda Nevşehir'in önemini şöyle anlatıyordu:

"Ağca'ya pasaport veren yer Nevşehir Emniyeti'... İpekçi cinayetinin planlayıcılarından Mehmet Şener'e pasaport veren yer de aynı: Nevşehir Emniyeti'... Ağca'nın arkadaşı Ömer Ay'ın sahte pasaportu da Nevşehir Emniyeti'nden sağlanmış. Ömer Bağcı'ya pasaport veren yer? Orası da Nevşehir Emniyeti'... Ya Abdullah Çatlı'ya..? Yine Nevşehir Emniyeti'... Peki kim bunların Nevşehir Emniyeti'ndeki bağlantıları? Kim...? Kim...? Kim...?" Uğur Mumcu bu sorunun yanıtını bulamadan öldürüldü. Ancak yıllar sonra Susurluk skandalı patladığında ilginç bir ayrıntı ortaya çıktı. Bir sünnet düğününde çekilen fotoğrafta, o dönem Kırmızı Bülten'le aranmakta olan Abdullah Çatlı, Özel Harekât Dairesi Başkan Vekili İbrahim Şahin'le karşılıklı göbek atıyordu. Sonradan Susurluk davasında "çete oluşturmak"tan yargılanan Şahin, Meclis Susurluk Komisyonu'na verdiği ifadede özgeçmişini anlatırken başta önemsiz görünen şu bilgiyi verdi: "12 Eylül'den önce, 1982'ye kadar Nevşehir Emniyet Müdürlüğü'nde çalıştım."

Şahin o dönem 20'li yaşlarında bir komiserdi. Mehmet Ali Ağca ile Abdullah Çatlı'nın birbirine çok yakın tarihlerde sahte pasaport aldıkları Nevşehir Emniyet Müdürlüğündeki görevinden 15 yıl sonra aynı Çatlı'yla göbek atarken belgelenecek ve yine Çatlı'nın adının karıştığı çete davasında 1 numaralı sanık olacaktı. Yeri gelmişken Şahin'in Nevşehir'deki görevinden sonra Özel Tim'in kurucuları arasında yer aldığı, Genelkurmay'ın Özel Harekât Dairesi'nde çalıştığını, Almanya'da komando ve Amerika'da anti-terör kursları gördüğünü, Susurluk davasından tahliye edildiğinde hapisane kapısında yine ülkücülerle karşılandığını da hatırlatalım. Papa suikastından sonra Mehmet Ali Ağca'nın yurtdışında olduğu anlaşılınca herkes Ağca'nın nasıl pasaport alabildiğini merak etti.

Emniyet Genel Müdürlüğü'nün araştırmasında pasaportun A. Çatlı tarafından Nevşehir Emniyeti'nden aldığı belirtiliyordu. İşte o günlerde ancak filmlerde

rastlanabilecek bir gelişme oldu: Nevşehir Emniyeti'nde bir yangın çıktı. Hem de pasaport bölümünde. Bütün kayıtlar o yangında kül olup gitti.

Nasıl kurtuldular?

MEHMET ALİ AĞCA: İpekçi suikastından idamla yargılanırken 1979 yılında ülkenin en iyi korunan askeri cezaevinden kaçırıldı. Bu kaçırılmada devlet görevlilerinden yardım gördüğü ortaya çıktı. Papa'ya suikasttan 19 yıl İtalyan hapishanelerinde yattıktan sonra Türkiye'ye getirildi. 5.5 yıl yattıktan sonra 10 yıl daha yatması beklenirken salıverildi.

ABDULLAH ÇATLI: Bedrettin Cömert suikastıyla ilgili olarak aranırken Ağustos 1978'de Sakarya'da yakalandı, 48 saat sonra serbest bırakıldı. Şubat 1982'de bu kez MHP davasından aranırken Zürih'te, Mehmet Şener'le birlikte sahte pasaportla yakalandı, yine 48 saat sonra salıverildi. 1990'da İsviçre'deki cezaevinden firar etti. Türkiye'de serbestçe dolaştı. Susurluk'ta bir polis şefi ve DYP milletvekili ile aynı arabada yolculuk yaparken kaza sonucu öldü. Üzerinden dönemin İçişleri Bakanı Ağar'ın imzasını taşıyan silah taşıma belgesi ve yeşil pasaport çıktı.

MEHMET ŞENER: Şubat 1982'de Çatlı'yla birlikte Zürih'te yakalandı. Uğur Mumcu, "Şener iade edilirse İpekçi cinayeti aydınlatılır, yitirilen her saniye önemli" diye yazdı ama değil saniyeler, aylar geçti, Şener yargılandı ve "delil yetersizliğinden" serbest bırakıldı. İpekçi cinayetini azmettirmekten 20 yıl ardından sonra 1999'da giyabi tutukluluğu zamanaşımı gerekçesiyle kaldırıldı. Yargılanmaktan kurtuldu.

ORAL ÇELİK: 1985'te İsviçre'de Çatlı ve Şener'le birlikte yakalandı. 10 gün sonra serbest bırakıldı. 1986'da bu kez Fransa'da uyuşturucudan yakalandı. Uyuşturucu ticaretinden bir süre Fransa'da sonra İtalya'da hapis yattı. En son İsviçre'de yargılandı. Meral Çatlı'ya göre "Abdullah Çatlı'nın ikna etmesi üzerine" 1996'da, yargılanacağını bile bile Türkiye'ye dönmek istedi. Döndükten sonra Malatya'da süren cinayet davasında "Dosyada bir evrakın kaybolması üzerine" tahliyesine karar verildi. İpekçi davasında kendisini teşhis eden tanık, tehdit edilmesi ve koruma talebinin İçişleri Bakanlığı'nca karşılanmaması nedeniyle ifadesini değiştirdi. Çelik, 3 ay yattıktan sonra yüzünde gülücükler ve milliyetçi sloganlarla tahliye edildi. Malatya Spor Başkanı ve işadamı oldu.

YALÇIN ÖZBEY: Ağca'nın "İpekçi'yi öldüren isim" diye tanıttığı Özbek, Almanya'ya kaçtı. 1993'te uyuşturucudan yakalandı ve yattı. Tutuklu iken kendisine koruma ve yeni kimlik verilirse önemli bilgiler açıklayacağını söyledi. Bunun üzerine bir İçişleri Bakanlığı görevlisi 1995'te kendisiyle hapiste görüştü. Bu görüşmeye ait teyp bantları daha sonra Oral Çelik'in yargılandığı İpekçi davasında mahkemece istendi; bantların imha edildiği söylendi. Özbek, bir süre sonra Brüksel'de bir tren istasyonunda yeniden yakalandı. Ama Türkiye'nin iade talebi gecikince Belçika, Interpol'ün aradığı Özbek'i 24 saat içinde serbest bıraktı. Halen Brüksel'de ticaretle uğraştığı sanılıyor.

Patronuna, Faşistine Karşı... Sınıf Mücadelesi!

“Her şeyi devletten beklememek gerekir” diye gündelik dilimize yerleşmiş bir ifade var. Bu ifade ne hikmetse asıl muhatapları yerine hep işçi sınıfına ve emekçi kitlelere yönelik olarak söylenir. Sanki işçi ve emekçileri devlet beslemekteymiş gibi bol keseden laflar edilir. Oysa devletten vergi indirimi alan, batan bankaları kurtarılan, borçları ertelenen, indirilen, affedilen daima sermaye sahibi patronlardır. Hazine arazilerini patronlara bedavaya peşkeş çeken devlet örneğin bir göz oda gecekonduda yaşam mücadelesi veren emekçi ailelerin başına o evleri -hazine arazisi işgal edildi diye- yıkar; üstelik vatan-millet adına yapar bunu. Böyle bir devlete kim inanır, kim güvenir? Tabii ki tuzu kuru olanlar. Yani patronlar ve işbirlikçileri.

Oysa işçi sınıfı, emekçiler, ezilen ve sömürülen tüm kesimler hayatta kalmak için büyük bir mücadele veriyor. En küçük ihtiyaçları için dahi uzun saatler çalışmaları gerekiyor. Asgari ücret 380 YTL. Bu ücretle 2 milyon 696 bin kişi çalışıyor. Diğer bir ifadeyle SSK'ya kayıtlı 6 milyon 181 bin sigortalının yüzde 43,6'sı. Herhangi bir sosyal güvenlik sistemine bağlı olmadan kayıt dışı olarak çalışan 5 milyon işçi emekçi var. Bunların çoğunluğu asgari ücretin bile altında maaşlara çalışmak zorunda. Bütün bunlar hayatta kalmak için verilen mücadelenin özeti. İşçi ve emekçiler en acımasız sömürüler karşısında yaşamaya çalışıyor. Üstelik daima daha iyi, daha adil ve eşit bir dünya için verilen mücadelenin başını çekiyorlar. Ama onlar ne geçmişte alkışlandılar ne de bugün alkışlanmaktalar. Çünkü bu işçi sınıfının ve emekçilerin düzeni değil.

Şimdi her şeyi ondan beklemememizin gerektiği bu devletin, “derin” yanları bir bir ortaya dökülüyor. “Derin devlet”, anlayacağınız adı üstünde derin mevzuları barındırıyor. Yok böyle bir şey diyen de var. Ama siyaset sahnesine demirlemiş kimi zatı muhteremler -Süleyman Demirel, Ecevit vs. gibiksini söylemekte. Vardır “derin devlet” diyorlar. Kuşkusuz bunlar malumun ilanı olmaktan öte anlam taşımayan açıklamalar. “Derin devlet” vardır. Vardır olmasına ama niçin ve kime karşı vardır, bunu anlamalı bir. Tabii ki başta işçi sınıfına ve emekçilere karşı olmak üzere tüm muhalif kesimlerin zapt-u rap altına alınması için. İkincisi “derin devlet” dediğimiz kiminle işini görür diye sormalıyız: işte bu noktada sahneye Abdi İpekçi cinayeti ve Papa suikastı ile meşhur ama cürümleri kesinlikle bunla sınırlı olmayan Mehmet Ali Ağca ve diğer tetikçi faşist arkadaşları Abdullah Çatlılar, Haluk Kırıcılar gelir. Hak ve özgürlük için yola çıkan; eşit, adil, sömürsüz bir dünya için mücadele veren işçi ve emekçileri katleden, baskı ve şiddet rejiminin baş tacı ettiği bu faşist katillerdir; işçi ve öğrenci mitinglerine saldıran, grevdeki işçileri tarayıp bombalayan, direnen ve mücadele edenleri kaçırap boğazlayan yine bu faşist katillerdir.

Ne zaman böylesi bir faşist saldırı ve katliam gerçekleşse devletin açıklaması hazırdır: “münferit bir olay!” Eğer olay devletin bu yalanı yediremeyeceği kadar açıksa diğer açıklama devreye girer: “lokal bir olay!” Eğer bu açıklama da yetersiz kalacak gibi ise o zaman devlet devreye her zaman tutan açıklamasını sokar: “bazı kişiler devleti kullanarak amacını aşan işler yapmışlar!” Susurluk bu şekilde açıklanmadı mı? Şemdinli bombalaması bu sözlerle açıklanmıyor mu? Devlet her zaman pislüğünün üzerini örtecek bir yol bulur! Peki ama bu pislükler gerçekten örtülüyor mu ya da devlet gerçekten de pislüğünü örtme telaşı içinde mi? Meclis kürsüsünden zamanın başbakanı Çiller, “bizim için kurşun atanda, yiyende” derken bu faşist katilleri vatan kurtarıcı olarak ilan etmişti. Meclis içinde ya da dışında BBP'den MHP'ye, AKP'den DYP'ye kadar halen işçi ve emekçilerin, devrimcilerin ve sosyalistlerin katilleri başkanlık, milletvekilliği yapmakta. Mehmet Ali Ağca'nın yanlışlıkla salıverilmesi bu durumda doğal değil mi? Haluk Kırıcı'da böyle salıverilmişti. Baskı ve şiddet rejimi, sömürü düzenini devam ettirmek için her türlü diktatörlük yöntemini kullanmaktan çekinmez. Ağcalar, Kırıcılar, Çatlılar kapitalist sömürü düzeninin ayrılmaz parçalarıdır. Daima işçi sınıfına, emekçi kitlelere karşı kullanılırlar ve daima kullanılmaya hazır şekilde tutulurlar.

Sivil toplumcular, sol liberaller, insan hakları savunucuları ve nice benzerleri Ağca gibi katillerin cezalarını çekmesini istiyor ve devletin bunlardan temizlenmesini talep ediyor. İşçi sınıfına, emekçilere, devrimcilere ve sosyalistlere karşı işlenen suçlar cezasız kalmamalıdır. Ağca ve benzeri faşistler cezalarını çekmelidir. Bu konuda hem fikiriz. Ama gerçek ve kalıcı bir çözüm elde edebilmek için işçi sınıfının ve emekçilerin birlik ve beraberlik içinde örgütlü bir güç olması gerekir. İşçi sınıfı ve emekçiler çözümü burjuva-liberal kişi ve kurumlara havale etmemelidir. Çünkü devletin Ağca gibilerden temizlenmesi için bizzat devletin kendisinin temizlenmesi gerekmektedir. Bu ise asla baskı ve şiddet rejimiyle bütünleşmiş burjuva partileri aracılığıyla olamaz; ya da onların oluşturduğu bir meclis bunları çözemez; ya da onlarla emir, komuta ve fikir birliği içinde olan yasama ve yargı bu sürecin çözüm mercii olamaz; ve tabii ki ordu ve polis gücü asla ve asla çözüm sürecinin içinde düşünülemez. Tek bir gerçek var: saflarımızı belirlemek, sınıfımızın tek bir yumruk olabilmesi için örgütlenmek, adil ve eşit bir dünya için sömürü düzeninin patronuna, faşistine karşı ayrımsız şekilde sınıf mücadelesi vermek... Ağcalar canlarımızı çok yaktı, ve yenileri yakmaya da devam edecek; ama bilmeliyiz ki onlar patron değil figüran. Dün başkaları vardı, bugün onlar var, yarın da diğer tetikçiler gelecek. Ta ki işçi sınıfı ve emekçiler kendi kaderlerini kendilerine alıncaya kadar...

Ağca ve Faşist Hareket

Mehmet Ali Ağca'nın mahkeme kararıyla serbest bırakılmasının ardından başlayan tartışma uzun süre ülke gündemini meşgul etti. Neredeyse tüm burjuva medya kuruluşları Ağca'nın bir katil olduğunu deklare ettiler, hatta Ağca'yı lanetlediler. Oysa bu medya kuruluşlarının patronları ve onlar gibi yüzlerce patron, bu katilleri finanse etmişlerdi.

Ağca bir tetikçidir ve 70'li yıllarda MHP içinde örgütlenmiş yüzlerce faşist katilden biridir. Ağca ve diğer ülkücü katiller, Ülkü ocakları ve MHP içerisinde yetişmişler, devletin istihbaratı tarafından komando kamplarında eğitilmişlerdir. Bu katiller, işçi hareketine ve sol harekete dönük yüzlerce saldırının failleridir. Yani, Ağca'nın Abdi İpekçi'yi vurması münferit bir olay değildir. Burjuva düzenin ezenler lehine sürmesi için bu faşistler örgütlenmiş ve emek hareketinin üzerine salınmışlardır. Bu nedenle Ağca ve arkadaşları her yaptıkları eylemden sonra korunmuş, elini kolunu sallayarak cezaevinden kaçırılmıştır.

Örneğin Abdi İpekçi cinayetinin failleri Mehmet Ali Ağca, Abdullah Çatlı, Oral Çelik, Yalçın Özbek ve Mehmet Şener ülkücüdür ve 80 öncesindeki cinayetlerin birçoğu bu isimler tarafından işlenmiş ya da bunlar tarafından yönlendirilmiştir. Vatan için emekçileri katledenlerin

bir kısmı 80 darbesinden sonra mafya ve işadamları olurken, diğer bir kısmı kimi zaman Ermenilere kimi zaman Kürtlere "vatan için" kurşun sıkmaya devam ettiler. Vatan için kurşun atarken kimi zaman uyuşturucuyla, kimi zaman kumarla, kimi zaman silah kaçakçılığıyla ceplerini doldurdular.

Soğuk Savaş ve Faşist Çeteler

İkinci dünya savaşının ardından dünyanın yaklaşık üçte birinde burjuvazi mülksüzleştirilmişti. Dünya esas olarak iki kutba bölünmüştü. Bir yanda SSCB'nin başını çektiği Varşova Paktı, diğer yanda ABD'nin başını çektiği emperyalist blok. Komünizm tehditine karşı burjuva devletler, gizli servislere veya üst düzey güvenlik görevlilerine bağlı yarı sivil, yarı askeri çeteler kurmaya başladılar. Gladio, kontrgerilla gibi isimlerle anılan bu çetelerin militanları özellikle milliyetçi faşist partilerin içerisinde seçilir ve emekçi halka dönük saldırılarda kullanılırlar.

Gladio resmi olarak ilk kez 3 Mayıs 1988'de İtalya'nın Peteona köyünde bir aracın bagajında patlayan bombayla ortaya çıktı. Patlamanın ardından yapılan operasyonlar İtalyan gizli servisi SİSMİ'ye kadar uzandı ve bir işçi iktidarı tehditine karşı İtalyan ve Amerikan gizli servislerinin gizli bir örgüt oluşturdukları ortaya çıktı.

Burjuvazi Faşist Hareketi Sahneye Sürdü

70'li yılların sonuna doğru Türkiye'de önemli bir ekonomik ve siyasi kriz mevcuttu. Mevcut durumdan hoşnutsuz işçi ve emekçiler örgütlenmekte ve devrimci hareketlere doğru yaklaşmaktaydı. Türkiye'de işçilerden, emekçilerden yana bir hükümet olasılığı hergün daha fazla gündeme gelmekteydi. Ayrıca bölgede de ciddi rejim değişiklikleri gerçekleşiyordu. Bir yandan İran Devrimi'yle, Şah'ın

devrilmesi ve Mollaların iktidara gelmesi, öte yandan Sovyet birliklerinin Afganistan'ı işgal ederek bir rejim değişikliğine neden olması, emperyalist devletler arasındaki dengeyi bozdu.

İşçi sınıfı grev ve eylemlerle ülkeyi sarsıyor, fabrika ve sendikaları kontrol ediyordu. Devrimci gençler okullarda ve mahallelerde etkilerini hergün daha fazla arttırıyordu. İşçi sınıfı ve emekçi halkın yükselen mücadelesi burjuvazinin sömürü düzenini tehdit ediyordu. İşçi sınıfının iktidarı tehdidi karşısında, burjuvazi, iktidarını korumak için MHP'yi ve ona bağlı ülkücü çeteleri kullanmaya başladı.

MHP, emperyalist devletlerin ve yerli burjuvazinin soğuk savaş için Türkiye'de örgütlediği bir savaş ve operasyon partisiydi. Ve kontrgerilla (Özel harp) içiçe geçmişti. MHP'nin tabanını oluşturan ve eylemlerde kullanılan gençlerin büyük çoğunluğu muhafazakar, yoksul Orta Anadolu kökenli ailelerden gelen genellikle az eğitilmiş kişilerdi. Büyük şehirlerde ise lümpen kesimlerdi. Bu MHP'li gençler 12 Mart Muhtırası'ndan önce "komando" kamplarında eğitim aldılar ve sola karşı silahlandırıldılar. Bu eğitimlere emperyalist devletlerin gizli servisleri de destek verdi. Daha sonra da katliamlara giriştiler..

70'li yılların sonuna doğru burjuvazinin krizi ve işçi sınıfının örgütlülüğü, toplumu devrim ve karşı devrim seçeneklerine doğru sürükledi. İşçi iktidarı tehditine karşı burjuvazi, faşizmi kullanmaya hazırlandı. Troçki'nin deyişiyle "Faşizm, proletaryanın hemen üstünde yer alan ve onun saflarına itilmenin korkusu içinde yaşayan sınıfları ayağa kaldırır; resmi hükümetin arkasına saklanarak onları örgütler, askerileştirir ve faturayı finans kapitale gönderir" Türkiye'de burjuvazi de aynı yolu

izler. Milliyetçi Cephe hükümetinin arkasına saklanıp küçük-burjuva, lümpen kesimleri örgütleyip askerleştirdi.

MHP içerisinden çıkan faşist çeteler okullara, mahallelere, grevlere saldırdı. Yüzlerce, binlerce insanı katletti ve 12 Eylül darbesinin yolunu açtı. İşte, Ağca, Çatlı, Haluk Kırıcı, Oral Çelik, Ömer Ay, Muhsin Yazıcıoğlu vb. faşist katiller bu örgütlenmelerin içerisinden çıkmış tetikçilerdir.

Burjuvazinin katilleri ülkeyi kan gölüne çevirdiler. 1 Mayıs 1977'de mitinge katılan yüzbinlerce emekçinin üzerine kurşun yağdırıldı. 37 kişi şehit oldu. 16 Martta İstanbul üniversitesinde sol görüşlü 100 kadar öğrencinin üzerine bomba atıldı ve 7 öğrenci katledildi. Bombayı İstanbul'a getiren ülkücü Abdullah Çatlı'dır. 16 Mart katliamından 8 gün sonra Ankara Cumhuriyet Savcısı Doğan Öz öldürüldü. Öz, kontrgerilla ile ilgili belgelere ulaşmıştı ve dava açmaya hazırlanmaktaydı. (Öz'ün katili İbrahim Çiftçi Türkeş'in ölümünün ardından MHP başkan adayı oldu!) 11 Temmuz'da öğretim görevlisi Doç. Dr. Bedrettin Cömert öldürüldü. İnfaz emrini verenler bugünkü BBP genel Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu ve MHP'nin üst düzey yöneticilerinden Ramiz Ongun'dur. 10 Ağustos'ta Ankara Balgat'ta solcuların gittiği bir kahve tarandı ve 5 kişi öldürüldü. 15 Ağustos'ta Ankara Bahçelievler'de 7 TİP'li genç evlerinde vahşice katledildi (Katliamın faili vatan için kan döken Haluk Kırıcı'dır. Suç ortağı da Abdullah Çatlı). 3,5 ay sonra da Abdi İpekçi öldürüldü. Aralık 1978'de Kahramanmaraş'ta 100'den fazla insan katledildi, solculara ve Alevilere ait evler, dükkanlar yakıldı, yıkıldı, yağmalandı. Haluk Kırıcı, Ahmet Ercüment Gedikli, Ünal Osmanağaoğlu, Bün-yamin Adanalı, Mustafa Korkmaz, Hüseyin Yıldız, Mustafa Özmen, Mustafa Dülger, Mustafa Demir, Remzi Çayır, İsmail Ufuk, Mehmet Gürses, Hayri Kuşçu, ve Tuncay Terekli Kahramanmaraş katliamından hemen sonra kentten ayrılan ve olayın faileri olan ülkücülerdir. Benzer bir katliam Çorum'da gerçekleştirildi. Sivas ve Malatya'da da katliam girişimleri oldu. 12 Eylül'den 1,5 ay önce DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler katledildi.

Akla hemen gelen bu katliamlar ve daha yüzlercesi ülkücü çeteler tarafından gerçekleştirildi. Çoğunda Çatlı, Kırıcı, Ağca gibi isimler yer aldı. Hepsinin emirleri geçmişin katili bugünün milletvekili olan MHP'li (bugün kimisi DYP'li ANAP'lı) siyasetçiler tarafından verildi. Ve ne hikmetse bu katliamların suçluları yakalanamadı ya da yakalananlar hemen serbest bırakıldı. Çünkü tüm eylemlerde MGK'dan MİT'e ve emniyete tüm güvenlik birimlerinin parmağı vardı. Çünkü bu organizasyonları oluşturan güç, emperyalizmin savaşa makinesi NATO'ydu...

12 Eylül'ün Ardından

Faşist çetelerin katliamları ve provakasyonları askeri cuntanın istediği müdahale ortamını yarattı. Bu durumu fırsat bilen burjuvazi, cuntaya yönetime el koyması için çağrıda bulundu. Askeri cunta Kenan Evren'in komutasında yönetime el koydu. Cunta ülkedeki tüm örgütlü güçleri imha etmeye girişti.

Tabandaki bir kısım ülkücü yargılandı, hatta hüküm giydi ancak sol örgütler ve işçi hareketi ezilmesine rağmen faşist çetelerin görevi bitmemiştir. Kontrgerillanın tasfiye edilmesi gibi bir şey söz konusu değildir. Abdullah Çatlı, Oral Çelik, Haluk Kırıcı vb. katiller 80 sonrasında da kullanılmaya devam edildiler. Onların bu kez görevi Asala'yı imha etmektir. Ermeni liderlere suikastler düzenlendi, Marsilya'da Ermeni anıtı bombalandı, yine vatan için. Aynı çeteler 80'lerin sonlarına doğru PKK'ya karşı kullanılmaya başlandı. MGK'nın isteğiyle, Mehmet Ağar ve emekli Korkut Eken'i göreve çağırıldı. Korkut Eken kontrgerillayı yeniden güçlendirdi. Yakılan her köyde, infaz edilen her kürt köylüsünde, faili meçhul cinayetlerde bu çeteler görev aldı. Cezaevlerinde islamcı olan ülkücülerin bir kısmı BBP'yi kurarken diğer bir kısmı "Türk Hizbullahı" nı kurdu. Bu Hizbullah, Kürt halkına dönük bir dizi kanlı saldırıyı organize etti. Uğur Mumcu, Ahmet Taner Kışlalı, Bahriye Üçok cinayetlerinin sanıklarının neredeyse tamamı eski ülkücü, yeni islamcılardır. Devlet her zaman bu çeteleri yönlendirmesine rağmen, asla varlıklarını kabul etmez.

Sonuç

·Ağca, Çatlı, Haluk Kırıcı, Oral Çelik gibi bir dizi tetikçi ülkücü, yakın tarihin neredeyse tüm katliamlarında yer almış katillerdir. Bu katillerin tüm eylemleri devletin bilgisinde gerçekleştirilmiştir. Bugün demokrasi masalları atan burjuvalar, bu katilleri dün finanse eden patronlardır. İhtiyaç olduğu sürece de beslemeye devam edeceklerdir.

·Hepsi ülkücüdür ve MHP içerisinde örgütlenmişlerdir. Bir işçi iktidarına karşı burjuva diktatörlüğünün tetikçiliğini yapmışlardır. Hepsinin yerli ve yabancı istihbarat örgütleri ile bağlantıları vardır. Yurtiçinde, yurtdışında, cezaevlerinde devlet tarafından korunmuş ve silahlandırılmışlardır.

·Hepsinin mafyayla bağlantısı vardır ya da mafyadırlar. Her tür gayri meşru işin içinde olmalarına rağmen devlet tarafından korunmaktadır.

·Rejim 83'ten sonra yeniden parlamenter sisteme dönse de, devletin baskıcı karakterinden dolayı bu faşist çetelerden (kontrgerilla) asla vazgeçmez. (Eskiyen ya da yorulan bazı yüzler infaz edilir ve yerlerini yenileri alır.) Önce Ermeni meselesi, daha sonra da Kürt halkının mücadelesi bu çetelerin varlık nedenlerinin bahanesi olur.

Sonuç olarak başta işçi sınıfı olmak üzere yoksul emekçi halkın ve ezilen tüm kesimlerin birleşik ve örgütlü mücadelesiyle MGK, içişleri bakanları, MİT mensupları, emniyet müdürleri yargılanabilir ve JİT, JİTEM, Özel Harp Dairesi gibi kontrgerilla odakları tasfiye edilebilir.

Fuat Karan

İtlaf Edilmesi Gereken Hayvanlar Değil Kapitalizmdir

Türkiye yeni yıla kuş gribinden dört kişinin yaşamını yitirmesiyle girdi. Onlarca kişi kuş gribi teşhisiyle tedavi altına alındı. Ekim 2005 tarihinde Manyas'ta görülen kuş gribi AKP hükümeti tarafından sessizce geçiştirilmeye çalışıldı; çünkü hükümet halkın sağlığına yönelik tedbirler almak yerine beyaz et sektöründeki patronların zarar görmemesi için, patronların reklâmına soyunmuştu.

Kuş gribinden yaşamını yitiren Koçyiğit ailesine sağlık yetkilileri öncelikle zatüre teşhisi koydu. Hükümet sözcüsü Cemil Çiçek "kuş gribi salgını" olduğundan bahsedenele "işgüzar" diye saldırdı. Hükümet öncelikle kuş gribine karşı önlemler almak ve bu konularda halkı bilgilendirmek yerine, Ekim 2005 tarihinden bu yana kuş gribini gizlemeye çalıştı. Fakat artan ölümler ve kitlelerin baskısı hükümeti kış uykusundan uyandırdı. Uykudan uyanan hükümet her zamanki gibi "her şey kontrol altında, ilaç ve aşı konusunda herhangi bir sıkıntımız yok" dedi. Her zamanki gibi yalan söylediler. Hükümet gerekli hazırlıkları yapmış ve gerekli önlemleri almış ise dört çocuğun ölümü nasıl açıklanabilir?

Bizce bu ölümler ne hükümetin ne de her yönüyle çürümeye yüz tutmuş düzenden beslenenlerin umurunda. Onlar boyalı basının karşısında kendilerini aklama yarışına girerler, hatta ölümlerden sorumlu olmadıklarını kanıtlamak için suçu o bölgede yaşayanların eğitimsizliğine fatura ederler. Böylece hem hükümet hem de düzen aklanmış olacak. Çünkü suçlu bulunmuştur. AKP hükümeti bir avuç tavuk şirketinin çıkarlarını korumak için milyonlarca yoksul halkın emekçinin oynamaktan çekinmiyor. Onca zamandır, hastalığın gizlenmesinin sebebi de bu. Bizim nasıl yaşadığımızın, hatta yaşayıp yaşamadığımızın sömürücüleri için hiçbir önemi yok. Onların tek dürtüleri kârları.

AKP Kuş Gribi Aşısı Üreten Enstitüyü Kapattı

AKP hükümeti tarafından 2004 yılında "elektrik faturası yüksek geldiği" gerekçesiyle Manisa Aşı

Üretim Enstitüsü kapatıldı. Enstitüde çalışanlar, işletmenin kapatılmaması durumunda Ekim 2005 ortasında Manyas'ta kuş gribine yakalanan kanatlıdan üretilecek virüsle Van'daki kuş gribinin önüne geçilmesinin mümkün olabileceğini belirttiler. Sadece hayvanlara değil insanlar için de aşı üretilen özellikte olan Enstitü, dünyada 8-10 benzer aşı üretim merkezinden birisiydi. Bu Enstitünün kapanması var olan aşı ihtiyacının uluslararası tekel olan Roche'dan karşılanması anlamına geliyor.

AKP Hükümeti insan sağlığını hiçe sayarak sadece Türkiye'deki patronların değil uluslararası patronların da çıkarlarını gözetmekte ve kollamakta.

Hastanelere Sansür

Sağlık Bakanlığı, İl Sağlık Müdürlükleri ile devlet hastanelerine kuş gribi konusunda sansür çağırısı yaptı. Bakanlık, "ihbarların tamamı il ve ilçe tarım müdürlüklerine yönlendirilecektir" dedi. Ayrıca bakanlık "Tarım Bakanlığı tarafından bir bölgede kuş gribinin varlığına ilişkin bir açıklama yapılmadan ve hayvan sağlığı karantinası uygulamasına geçilmeden hiçbir vakanın olası kuş gribi olarak değerlendirilmemesini" istedi. Koçyiğit ailesinin fertleri işte bu mantığın yüzünden yaşamlarını yitirdiler. Ölenlerin sorumlusu bu düzen ve bu düzenden beslenenlerdir.

Sağlık Sistemi Düzenin Aynasıdır

Kuş gribinin ortaya çıktığı bölgelerdeki (Van, Ağrı) sağlık hizmetlerinin durumu içler acısı. Van'da 160 adet olması gereken sağlık ocağı sayısının 52 pratisyen ve uzman hekim sayısı 303. Hekim başına 3 bin 200 kişi düşüyor. Oysa İtalya'da hekim başına 166, Yunanistan'da 227, Almanya'da 277 kişi düşmekte. Van'da ebe başına 4 bin kişi düşüyor. Ağrı'da olması gereken sağlık ocağı 39. 39 sağlık ocağının sadece 13'ünde doktor, 4 sağlık ocağında ise hiç personel bulunmamakta. (Bu veriler Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçiler Sendikası'ndan [SES]

alındı.) Acaba bu bölgede sağlık hizmetinin böyle olmasının nedeni o bölgede yaşayanların eğitimsizliklerinden mi kaynaklanıyor? Yoksa hükümetlerin bilinçli olarak yoksul halkın sağlık hakkından mahrum etmelerinden mi?

Dostlar alışverişte görsün

Hükümet göstermelik olsa da kuş gribine karşı nasıl çalıştığını halka TV ekranlarında göstermeyi ihmal etmedi. Öncelikle itlaf çalışmalarına katılan beyaz giysili çalışanların kanatlı hayvanlar nasıl canlı canlı itlaf ettiklerini gördük. Çünkü hükümet zamanında önlem almadığı için bugün apar topar hayvanları itlaf ettiriyor. AKP hükümeti bu olayda da olduğu gibi siyasi bütün olaylara tüccar mantığıyla bakmakta. Yani kâr-zarar. Dün fabrikaları özelleştirilerek işçileri işsiz bırakan zihniyetin ürünleri, bugün sağlık sistemini ticarileştirerek parası olana sağlık hizmeti, parası olmayana öl seçeneği sunmakta. İşte kapitalist sistemini mantığı bu. Devletin güvenliği söz konusu olduğunda hiçbir harcamadan kaçınmayan, bankaların içini boşaltan ve bunun faturasını (70 Milyar Dolar) yoksul halka çıkartmasını bilen, yabancı patronların yatırım yapmaları için tüm yasal düzenlemeleri yapan, vergi kolaylığı, yer tahsisi gibi hizmetlerde kusur işlemeyen (Hyundai patronlarına sunulan arsalar ki beğenilmedi) hükümet, Manisa'daki aşı üretim enstitünü elektrik borcundan dolayı kapatmayı kâr-zarar hesabına dayanarak yapmakta.

Sonuç olarak, sağlık kurumlarını ticarileştirerek herkese eşit, nitelikli ve ulaşılabilir, parasız sağlık hizmeti verilmesini engelleyen, kamu sağlık kurumlarının kapatılan, koruyucu sağlık hizmetlerini tasfiye eden, sağlık emekçilerinin güvencesiz çalışmaya mahkûm eden, sağlıkta dönüşüm projesi adı altında sağlık hakkını paranın egemenliğine tabii kılan AKP hükümeti kapitalistlerin emrindedir. Bugün yaşanan kuş gribi sorunu göçmen kuşların getirdiği bir virüs değildir. Kuş gribi kapitalizmin bir ürünüdür. Doğal olarak itlaf edilmesi gereken kanatlı hayvanlar değil (çünkü onların hiçbir suçu yok) kapitalist düzendir.

Şahin Yıldırım

DİSK: Koç İçin Sokağa Çıkarız! Ya Asgari Ücret İçin?

TÜSİAD Yüksek İstişare Kurulu (YİK) Başkanı patron Mustafa Koç, Van Rektörü Yücel Aşkın'a "reva görülen muamele" üzerine hükümetin tutumunu eleştirdi. TÜSİAD, iki aydır tutuklu bulunan Yücel Aşkın'a "reva görülen muamele" tepki göstermek için neden iki ay bekledi?

Tayyip Erdoğan'ın, Koç'un açıklaması sonrası "Anayasal suç işliyor, soruşturulması gerekir" diye çıkış yapmasıyla yargının harekete geçip, Koç'un sözlerini incelemeye alması üzerine, hükümet ile TÜSİAD arasında da "gerginlik" başladı.

Bu arada hiç vakit kaybetmeyen DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, "gerekirse eyleme geçeriz" diyerek, hükümeti uyardı. Patron Koç'a sahip çıktığını açıkladı. Süleyman Çelebi bu vesileyle büyük patronlara, DİSK'in öncülük ettiği parti girişimi çalışmalarına ilgili mesaj verme amacını taşıyor olmasın?

Büyük sermayenin işçi sınıfına topyekun saldırıya geçtiği bir süreçteyiz. Asgari ücrete yapılan zam bir tüp almaya bile yetmiyor. Böylesi koşullarda işçilerin en temel talepleri konusunda dahi eyleme geçmekte zorlanan bir sendikal önderlik var.

Devlet her fırsatta işçilerin eylem ve örgütlenme özgürlüklerini baskı altına almayı amaçlıyor. Bu duruma rağmen diğer sendika bürokrasileri gibi genelde eylemsizliği tercih eden DİSK başkanı Çelebi, işçilerle ilgili olarak bile hükümeti böylesine yüksek sesle

uyarmazken (hatta çoğu zaman sesini dahi çıkarmazken) Koç için sesini yükseltiyor. Üstelik Türkiye'nin en büyük patronlarından biri için, BEKO fabrikasında işçileri taşeron çalıştıran ve her üç ayda bir işçi çıkararak bir patron için hiç zaman kaybetmeksizin harekete geçiyor ve destek açıklaması yapıyor bu işçi lideri sendikacı!

Bu ne yaman çelişki! Bir patrona en büyük ve güçlü siyasi destek bir sendikadan, kendisine işçi temsilcisi diyen bir bürokrattan geliyor. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, sendikal örgütlenme ve yasaklara, özelleştirme saldırısına maruzken -ki Koç Holding ve onun bir numaralı ismi Mustafa Koç özelleştirmelerin kaymağından en büyük payı (TÜPRAŞ) alanların başında geliyor.

Ancak, "demokratikleşmeyi" sermayeye bırakan sınıf işbirlikçi bir sendikal anlayış, elbette ki TÜSİAD'ı da "demokratik" bulur ve ardına düşer. TÜSİAD'ın öncülük ettiği Avrupa Birlikçi burjuva programa yedeklenir. İşçi sınıfını da bu programın arkasına yamamak için hiçbir fırsatı kaçırmaz. DİSK'in şimdi yaptığı da budur.

DİSK'in ilerici misyonu yüklediği TÜSİAD patronları büyük keyfi içindeydiler, 12 Eylül askeri darbesi döneminde DİSK yöneticileri idam istemiyle yargılanırken, öyle değil mi?

Hatta Türkiye İşverenler Sendikası Konfederasyonu (TİSK) Başkanı Halit Nadir aynen şöyle demişti: "yirmi yıldır onlar (işçiler)

güldü, biz ağladık! Şimdi gülme sırası bizde."

12 Eylül'de askeri darbeyi tezgahlayan ve alkışlarla karşılayan patronlar değil mi? Evet, s ö y l e d i k l e r i yüzünden "fikir suçlusu" pozisyonuna düşen Mustafa Koç'un dedesi Vehbi Koç, 12 Eylül'ün ilk haftası içinde

"sendikaların yokluğu istismar edilmemeli" diye demeç verdi.

O demecin yayınladığı gün Arçelik'te fabrika yöneticileri DİSK'li işçi temsilcileri çağırıp şöyle dediler: "siz istifa edip gidiyor musunuz, yoksa askere haber verelim mi?" Böyle bir anlayış ne zamandan beri işçi dostu oldu veya ilerici oluyor?

Acaba TÜSİAD üyesi olduğu patronlar şöyle bir çağrıda bulunur mu? Sendikalaştıkları için işçileri işten atmayın ki işçiler adliye koridorlarında perişan olmasın. Tabii ki TÜSİAD böyle bir açıklama yapmaz.

Uluslararası sermayeye uyum sağlamak için devleti (AB yoluyla) yeniden yapılandırmanın çabası içinde olan patronlar, ne zamandan beri ilerici oldu?

Sahi bu TÜSİAD değil mi kölelik yasalarının, işçi kıyımlarının, esnekleşmenin, özelleştirmelerin, taşeronlaştırmanın, sendikal yasakların arkasındaki güç? DİSK'in bu tutumunun ideolojik arka planında "toplumsal barış ve uzlaş" denilen burjuva ideolojik zemin var.

DİSK, sınıf mücadelesinin yerine, "toplumsal barış"ı veya "çağdaş sendikacılık"ı koymak istiyor. Dolayısıyla, işçi sınıfının toplumsal dönüşümdeki öncü rolünü hasıraltı edip, böylece patronlara bel bağlıyor. Kaçınılmaz olarak bu ideolojik duruştan da mücadele değil, işbirlikçilik ürüyor.

İşçi sınıfını zehirleyen bu ideolojik saldırıya karşı, işçi sınıfının çıkarlarını savunan tüm dostlar uyanık olmalıdır.

Şahin Yıldırım

Özay Tekstil'de 5 Kadın İşçi Katledildi

Bursa Organize Sanayi Bölgesi'nde, Lokman Özay'ın sahibi olduğu, Özay Grup Tekstil İthalat ve İhracat Fabrikası'nda 29 Aralık 2005'te gece saat 02.30'da çıkan yangında, görevleri bittiği halde mesaiye bırakılan 15 yaşındaki Ayşe Denizdalan, 21 yaşındaki Gülden Çiçek, 16 yaşındaki Sadife Dündüş, 3 aylık hamile 32 yaşındaki Sevgi Sesli ve 27 yaşındaki Necla Özveren yanarak can verdiler.

Yangının sebebi hala tartışılıyor; ancak fabrikada bu gibi kazalara karşı herhangi bir güvenlik sisteminin bulunmayışı tartışılmaz bir gerçeklik olarak apaçık ortada. Her yıl binlerce işçi iş kazaları nedeniyle ya hayatlarından oluyor ya da bir daha çalışamayacak duruma geliyor. İş kazası mı? Cinayet mi? Yaşadığımız dünyada hangi şartlarda çalıştırıldığımız, can güvenliğimizin ne kadar kontrol altında olduğu yaşanan son olayda, Bursa'daki bir yatak fabrikasında çıkan yangında iyice gözler önüne seriliyor. Can güvenliğimiz olmadığı gibi; iş güvenliğimiz de yok. Söz konusu fabrikanın usulsüz işçi çalıştırdığı belirlendi.

Sigortasız çalıştırılan işçiler ve mesai ihlalleri

Sigortasız çalıştırma, her geçen gün artan bir sorun. İşçi ve emekçiler işsizliğe, asgari ücretin altında çalışmaya, hiçbir iş güvenliğinin olmadığı çalışma sistemine boyun eğmeye zorlanıyor. Kayıt dışı çalıştırma ve çok uzun mesailer sıradan uygulama, üstelik maaşlar fabrika sahibi Lokman Özay'ın, bu iki kişinin sigorta bildiremelerini, ölümlerinden 4 gün sonra; 2 Ocak 2006 günü Bursa SSK Bölge Müdürlüğü'ne teslim ettiği tespit edildi. İşe giriş tarihleri 2 Aralık 2005 olarak gösterilen işçilerin bildiremelerine, yangın sonrası gazetelerde çıkan fotoğraflarının renkli fotokopiyle çoğaltılıp yapılandırıldığı öğrenildi. SSK yetkilileri de bu tür olaylarda suçlu olduğu anlaşılan işverenlere her bir kişi için en fazla iki asgari ücret tutarında ceza yazdıklarını söyledi. 12 aydan uzun bir süre çalıştıkları bilinen iki işçi için verilecek olan ceza, en fazla iki

Çekyat Fabrikasında Yangın: 4 İşçi Öldü

Ağır çalışma koşulları, düşük ücret, uzun mesailer, kayıt dışı ve sigortasız çalıştırma çok yaygın bir uygulama. Bu yetmezmiş gibi fabrika ve atölyelerde en asgari çalışma önlemleri dahi alınmıyor. Gözünü para hırsı bürümüş patronlar adeta fabrika ve atölyelerde işçilerin hayatlarıyla kumar oynuyor. Bunların bir sonucu olarak son günlerde meydana gelen fabrika yangınlarında çok sayıda işçi hayatını kaybetti. Son yangın ise bir çekyat fabrikasında meydana geldi ve 4 işçi yanarak ve dumandan zehirlenerek öldü. Bir binanın bodrum katında faaliyet gösteren imalathanede süngerlerin tutuşması sonucu çıktığı öne sürülen yangın kısa sürede binayı sardı. Dışarı çıkamayan işçiler yangının söndürülemediği sonucu içerde mahzur kaldı. Yangın söndürüldüğünde ise 2 işçi yanarak, 2 işçi zehirlenerek hayatını çoktan kaybetmiş oldu.

Yeni Bir İş Cinayeti Daha: 3 İşçi Öldü

İkitelli'de bir kâğıt ambalaj fabrikasında çıkan yangında üç kişi yaşamını yitirdi. Geçtiğimiz günlerde Bursa'da yatak fabrikasında çıkan yangında da 5 kadın işçi yaşamını yitirmişti. İkitelli Organize Sanayi Bölgesi'ndeki Elif Ambalaj Oluklu Mukavva Sanayi Ticaret Limited Şirketi'nde dün 15.00 sıralarında belirlenemeyen bir nedenle yangın çıktı. Kısa sürede büyüyerek fabrikayı saran yangın Sefaköy ve Kocasinan itfaiye gruplarının müdahalesi sonucu çevredeki diğer fabrikalara sıçramadan kontrol altına alındı. Fabrikada araştırma yapan itfaiye ekipleri içeride üç kişinin cesedine ulaştı. Cesetlerin işçiler Eyüp Koca ve Hüseyin Şahintürk'le şoför Ahmet Sezgin'e ait olduğu belirlendi. Yaklaşık 2 saat süren yangın sonucu çatısında çökmeler meydana gelen fabrika kullanılamaz hale geldi. Geçtiğimiz günlerde Bursa'da yatak fabrikasında çıkan yangında da 5 kadın işçi yaşamını yitirmişti.

aylık asgari ücret tutarı! Bu nasıl adalet? Toplam 150 işçinin çalıştığı fabrikada, işçiler sigortasız iken işyerinin sigortalı olması, işçilerin hayatına verilen değeri de gözler önüne seriyor...

Lokman Özay'ın yaptığı usulsüzlük bunlarla da kalmıyor: Yangında hayatını kaybeden 15 yaşındaki Ayşe Denizdalan, 16 yaşındaki Sadife Dündüş'ün ve 3 aylık hamile Sevgi Sesli'nin fazla mesaiye bırakılmaları İş Yasası'na göre yasak. Buna göre; 15 yaşını doldurmuş çocuk işçiler ve hamile kadın işçiler 8 saatten fazla çalıştırılmazlar. Fakat denetim mekanizmasının kötü çalıştırılması ve verilen cezaların caydırıcılığının olmaması gibi sistemin açıklarını kullanan patronlar kimbilir daha kaç çocuğu ve hamile kadını kurban edecekler?... 29 Aralık 2005'te yaşananlar birçok başka işyerinde de yaşanıyor: fabrikada olabilecek kazalara karşı önceden hiç bir önlem alınmayışı, sigortasız çalıştırılan işçiler, mesaiye bırakılan çocuklar ve hamile işçiler gerçeği çok yaygın. SSK Bursa Sigorta İl Müdürlüğü, -Türkiye'nin dört bir yanında ki benzer örneklerde olduğu gibi- bu fabrikayı denetlemediğinden, bu suçların her birinden fabrika sahibi kadar suçludur ve yargılanmalıdır. Evet, yukarıda anlatılan gerçekler yalnızca sözü edilen fabrikada değil, bugün Türkiye'de pek çok işyerinde yaşananların bir örneği. Devletin denetim mekanizmalarındaki kokuşmuşluk ve aslında devletin her bir organının kime hizmet ettiği tüm çıplaklığıyla ortada. Ve görülüyor ki örgütlülüğümüze sahip çıkmazsak, sigortasız, sendikasız ve her türlü iş güvencesinden yoksun olarak çalıştırılmamıza karşı mücadele etmezsek, yarınımızın daha karanlık olacağı kesin. Örgütlülüğümüz tek gücümüz!

SSK Bursa Sigorta İl Müdürlüğü başkanı görevden alınsın, yargılansın!

Fabrika sahibi Lokman Özay tutuklansın!

Sendikasız, sigortasız çalışmaya son!

Öykü Tanır

İsrail'de Otobüs Şoförleri Grevde

Dan Otobüs Şoförleri Sendikası pazartesi sabahı, firmanın Tel Aviv'i Bat Yam'a bağlayan tüm hatlarında greve başladı. Ordu radyosunun verdiği habere göre 250 güzergahı kapsayan grev önümüzdeki pazartesiye kadar devam edecek. Şirket, greve cevap olarak emeklileri belli bir miktar ücret karşılığında çalıştıracaklarını, böylelikle otobüs seferlerinin devam etmesini sağlayacağını iddia etti. Şoförler, maaşlarının artırılmasını ve çalışma koşullarının düzeltilmesini talep ediyor ve bir çözüm bulunmadığı takdirde yeniden greve gidebileceklerini söylüyorlar.

Tahran Bugün Otobüs İşçilerinin Yanındaydı

Tahran otobüs işçileri bugün (Cumartesi) araçlarının camlarında, tutuklu sendika lideri Mansur Osanlu'nun posterleri asılı ve tüm gün farları açık trafiğe çıkarak bir protesto eylemi gerçekleştirdiler. Hatta bazı otobüslerde, "Bağımsız bir sendika kurulmalı" dövizleri asılıydı. Görgü tanıklarına göre, insanlar otobüslere el sallıyorlar, şoförlerle sohbet ediyor ve alkışlarla destekliyorlardı. Özel araç sürücüleride eyleme katıldılar. Bir görgü tanığının ifadesiyle "Tahran, işçilerin yanındaydı ve rejime karşı koydu". Güvenlik güçlerinin ve otobüs şirketinin güvenlik biriminin (Herasat) otobüslerin hareket etmesini engellemeye ve Osanlu'nun posterlerini indirmeye çalışması sırasında arbede çıktı. Üç şoför, Javad Kefayati, Seyyed Reza Nemati-poor ve Mohammad Namaanipoor gözaltına alındılar; ancak daha sonra serbest bırakıldılar. Fakat, 7. Bölge'den Hossein Şahsavari ve ismi tespit edilemeyen başka bir şoför hala gözaltında tutulmakta.

Eylemde Tahran'ın 10 ulaşım bölgesinin tamamından işçiler yer aldı. Özellikle 4. 5. ve 9. Bölge'lerden katılım yoğundu. 5. Bölge'de protestocuları sindirmek amacıyla rejimin Özel Birim'i (Yegane Vizhe) konuşlandırılmıştı. Bu arada, gözünden ameliyat olacak iken 22 Aralık'ta tutuklanan Mansur Osanlu'nun gözünün durumu hakkında endişeler artmakta. Osanlu, gözündeki hasarı 2005 Mayıs'ında otobüs işçileri sendikasının bir toplantısına devletçe kurulan ve yönetilen "İslami Çalışma Konseyleri" ve "İşçilerin Evi"nin haydutlarınca gerçekleştirilen vahşice saldırı sırasında almıştı. İşçiler, taleplerine destek olması ve Osanlu ile gözaltındaki bütün diğer işçilerin derhal serbest bırakılması için uluslararası emek örgütlerine ve insan hakları kuruluşlarına acil eylem çağrısında bulunuyorlar.

Lütfen protesto mektuplarınızı İslam Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinecad'a (ahmadinejad@president.ir) gönderiniz

Şili Bakır Grevinde

Taşeron İşçiler Polisle Çatıştı

Dünyanın en büyük bakır üreticisi Şili'de ücret artışı talebiyle yapılan grev sürerken işçiler ve polis çatıştı. Rancagua kentinde iki yönetici yaralandı ve 42 kişi de gözaltına alındı. Şili'nin devlete ait bakır şirketi Codelco'da çalışan 28 bin sözleşmeli (taşeron) işçinin ülke çapında bir greve katılacağı açıklanmıştı. Bakır fiyatlarının dünya pazarında rekor seviyelere tırmanmasıyla işçiler bu artışın ücretlere 960 dolarlık bir

ikramiyeyle yansımalarını talep etmiş ve grev de bu şekilde gündeme gelmişti. Sayıları 14 bini bulan sendikacı işçilerin açıklamasına göre, grevciler aynı zamanda daha iyi bir işgünü süresi ve maaşlarda artış da istiyor. Hükümetse işçilere ikramiye verilmeyeceği konusunda ısrar ederken çalışma koşullarının düzeltilmesi için hazırlık yapıldığını açıklıyor. Polise dayalı kaynaklara göre grevciler "normal işçilerin" dünyanın en büyük yer altı madeni olan El Teniente madenine ulaşmasını engellemeye çalıştı. Yine polis kaynaklarının açıklamalarına göre bir otobüsü kaçırmaya çalışan altı gösterici tutuklandı. Bunun ardından 200 işçiden oluşan bir grubun tutuklanan işçilerin serbest bırakılması için karakola gitmesi üzerine çatışma çıktı. Taşeron işçiler adına konuşan bir temsilci hükümetin polis saldırısını engellemesini istedi. Taşeron işçilerin koordinatörü Danilo Jorquera, "Biz sadece barışçıl bir gösteri yapmak istedik" dedi. Grev tam da Şili başkanlık seçimlerinin iki hafta öncesine denk geldi. Grevin bakır üretimi üzerindeki etkisinin ne olacağıysa henüz belirsiz.

Eylem Yapan Filistinli İşçilerin Üzerine Ateş Açıldı

Daha iyi yaşam koşulları ve daha yüksek ücret talebiyle, Gazze Şeridi'nde eylem yapan Filistinli işçilerin üzerine, Filistin polislerinin ateş açması sonucu dört işçi yaralandı. Polisin eyleme müdahale etmesiyle başlayan olaylarda, işçiler taş atarak kendilerini savunurken; polis işçilerin üzerine ateş açtı. Batı Şeria'da ise üç Filistinli, İsrail askerlerinin yaptığı gece baskınıyla tutuklandı. Nablus kasabasında yapılan baskın sırasında Filistinliler'in; kendilerini savunmak amacıyla İsrail askerlerinin üzerine yanıcı madde attığı bildirildi. Olayda yaralanan olmadı. Pazartesi günü Batı Şeria'nın Tul Karem kasabasında, şehrin doğusuna petrol taşıyan İsrail askerlerinin geçtikleri yola Filistinliler tarafından molotof kokteylleri atıldı. Askerler molotof kokteyli atmakta olan göstericilerin üzerine ateş açtı. Göstericiler yara almadan olay yerinden uzaklaştı. Bir başka olayda ise, İsrail askeri kaynaklarının bildirdiğine göre üç Mısırlı, Mısır sınırından İsrail'e girmeye çalışırken İsrail askerleri tarafından tutuklandı.

Başbakanın müjde anlayışı

Başbakan Tayip Erdoğan yeni yılda ilk müjdesini emeklilere verdi. 2006 yılından başlayarak emeklilerin vergi iade fişi toplamalarına gerek olmadığını; maaşlarının yüzde 4'ünün vergi iade tutarı olarak her ay maaşlarına ekleneceğini söyledi. Düne kadar emekliler vergi iadelerinin tamamını verdiklerinde karşılık olarak maaşlarının yüzde 5'ini alıyorlardı. Başbakanın müjde dediği emeklilerin maaşlarından yüzde 1 çalmak oldu. Bunun parasal karşılığı ise 867 milyon YTL (867 trilyon lira). Başbakan akbabalar gibi emeklilerin cebine göz dikmiş durumda. Emeklilerin fiş toplamayacak olması ise ayrıca vergi kaçakçılığının da önünü açmış olacak. Böylece esnaftan alınan vergi düşecek ve fatura yine işçi ve emeklilere kesilecek.

Fabrikalardan mektuplar

Örgütlüysek Her Şeyiz, Örgütsüzsek Hiçbir Şeyiz

İşyerinde telafi çalışmasına karşı olduğumuzu hep söylemiştik. Ramazan bayramında temsilciler işçilere sormadan arife günü yerine bir cumartesi günü borç ödemek için çalıştırdılar. Bu durumu daha sonra işçi arkadaşlarla tartıştık. Yaptığımız tartışma sonucu bir hesap çıkardık. Arife günü saat 08.00'den öğlen 13.00'e kadar 5 saat yapar. Normal günlük saatimiz 2 YTL yapıyor. Bu durumda 2 YTL'den 5 saat çalıştığımızda, $5 \times 2 = 10$ YTL yapıyor. Cumartesi ise, yüzde 50'li olduğundan 15 YTL yapar. Yaptığımız hesap sonucu kişi başı 5 YTL zarardayız. Bundan ders çıkarıp kurban bayramında aynı olayı yaşamamak için hazırlık yapmıştık. O süreç içinde bu hesabı temsilcilere de söyledik. Temsilciler ise "biz bunu biliyoruz" dediler, yani bile bile kabul etmişler. Biz de bir daha tekrarlamaması için temsilciyi uyarıyorduk. Temsilciler de "tamam" demişlerdi.

Kurban Bayramı geldi çattı. İşveren kendine göre hesabını yapmıştı. Bayram arifesi yerine cumartesi günü bizleri çalıştırmaktı hesabı. Bunun içinde temsilcilere bir hafta önceden haber verilmişti. Temsilcilerinde bunu kabul ettikleri daha sonradan anlaşıldı. Temsilciler bunu bizlere söylemeden komitede tartışmayı uygun görmüşler. Her hafta çarşamba akşamı toplanan komite yine çarşamba toplandı. Gündem yapıp tartıştık. Gündem arife günü için telafi çalışması "yapılmalı mı, yapılmamalı mı?" idi. Komitede temsilciler, usta başı ve işçiler vardı. Bu arada komitede bulunan bir siyasi çevreden bir sözleşmeyi takip komitesi önerisi geldi. Öneri sahipleri, usta başı ve temsilcilerden böyle bir komite oluşturuldu. Biz bu komitenin doğru olmadığını çünkü bu sözleşmeyi takip komitesine katılanların hem işçiler tarafından güvenilmeyen kişiler olması hem de işçiler adına sözleşme takibi olamayacağını söyledik.

Tartışma sırasında temsilcilerin tutumu bizlere telafi çalışmasını kabul ettirme yönündeydi. Bunu ustabaşı da destekliyordu. Zaman ilerledikçe siyasi çevreden olan işçiler de net bir tavır sergilemeyip dolaylı yoldan telafi çalışmasını desteklemiş oldular. Bahane olarak da işçilere 9 gün tatilin cazip geleceğini, bunun için herkesin telafi çalışmasını kabul edeceğini öneri sürüyorlardı. Bütün bu konuşmalar sonucunda bizde fikrimizi söyledik. Temsilcilerin telafiyi önceden işverenle konuşup kabul ettikleri komite tartışmasından rahatlıkla anlaşılıyordu. Temsilciler bunu bizim üzerimizden yapmayı hesaplıyorlardı.

Biz ise daha önceden bunun hesabını yapmıştık. Bunun için hazırдық. Sonunda söz hakkını biz aldık. Daha önceden hazırladığımız hesabı söyledik. Kesinlikle karşıyız dedik. Ve komiteden net bir karar çıkmadı. Son kararı çoğunluk söyleyecekti. Temsilciler

ve diğer siyasi gruplardan arkadaşlar da 9 günlük tatilin kendilerine cazip geldiği için, bütün işçilerin de kabul edeceklerini söylediler. Net bir karar çıkmadığı için işçilerin nabzı ölçülecek ve ona göre karar verilecekti. Tatile iki gün vardı. Örgütlü olduğumuz arkadaşları bu durumdan haberdar ettik. İşçilere bu durumu kısa bir şekilde anlattık. Normal günlükümüzün 5 saatin karşılığı 10 YTL yaptığını, mesai saati ise 15 YTL olduğunu anlatmaya çalıştık ve bu bütün fabrikaya yayıldı. Son gün son saatler geldi. Temsilciler içeri gelip bantlara dağıldılar. İşçilere hiçbir açıklama yapmadan "telafi çalışmasına evet mi? hayır mı? diye sordular". Biz ise "hayır!" demeye hazırдық. Temsilcilerin yaptığı yoklama hayır çıkınca, temsilcilerin zor durumda kaldıkları her hallerinden belliydi.

Tekrar içeri gittiler. Telafiyi kabul etmemekte kararlı olan işçileri gören temsilciler ve müdür mecburen pazarlık yapmak zorunda kaldı. 5 saat yerine 2,5 saat çalışmayı kabul ettik. Örgütlülüğümüzle yaptığımız hesap sonucunda, sergilediğimiz tutum ciddi anlamda bir örgütlülüğün ne kadar önemli olduğunu gösterdi bize. Eğer biz işçi sınıfının çıkarlarını gerçek anlamda koruyacak bir örgütlülük yaratırsak, bunun karşısında ne patronlar ne de patron yalakası temsilci ve sendika bürokratları durabilir. Yaşasın bilinçli örgütlülüğümüz.

Bir grup tekstil işçisi

İşsizlik 2006 Yılında da Tırmanmaya Devam Ediyor

Resmi verilere göre işsizlik 2005 in son 3 ayında yüzde 10.1 e yükselmiş durumda. Resmi veriler gerçeği yansıtmasa da işsizlik gözle görülür bir şekilde artıyor. İşsizliğin artması işverenlerin işçiler üzerindeki baskısını da artırıyor ve işsizliği bir tehdit unsuru olarak kullanıyorlar. Özellikle mevsimsel dönem dolayısıyla tekstilde işsizlik çok yoğun. İşsizliği, tekstili baz alarak yorumlayacak olursak yüzde 50'ler civarında. İşlerin durgunluğunu bahane eden bazı işverenler iş olmadığı günlerde işçileri gönderiyor, iş olduğu gün tekrar çağırıyorlar. Çağırıldıklarında da kaç gün çalıştırmışlarsa o kadar ücret ödüyorlar. Yani esnek çalışmayı uyguluyorlar.

Bizler, sigortasız çalışmamak, sendika hakkımızı almak için mücadele ederken, bugün işsizlik bahane edilerek bu hakların da gerisine düşürülmüş durumdayız. Elimizdeki işi de kaybetmemek için, hep biz işçiler özveride bulunuyoruz. Patronlarsa kriz var, işsizlik var bahanesiyle ücretleri arttırmıyor, işçi sayısını azaltıyor, az sayıda işçiye çok iş yaptırarak kârlarına kâr katıyorlar. Bazı işyerlerinde bunu o kadar abartıyorlar ki bir işçi hem işyerinin temizliğini yapıyor,

Fabrikalardan mektuplar

hem çay servisini yapıyor, hem de diğer bölmlerde çalışıyor. Çalışanın sırtına kaldırabileceğinden fazla yük bindiriyorlar.

İşverenler çalıştırmak için genç işçileri tercih ediyorlar. Emeklilik yaşının 60 olduğu ülkemizde ileri yaşlardaki işçiler iş bulmakta daha da zorlanıyor. İşsizlikle ilgili ciddi olumsuzluklar, kuş gribi nedeniyle tavukçuluk sektöründe de yaşanıyor. Bu sektörde çok sayıda işçi işten atıldı ve atılmaya devam edecek. Önümüzdeki dönemde küçük üreticiler tamamen yok edilerek beyaz et sektöründe tekelleşme sağlanacak ve bu tekelleşme de fiyatlara yansıyor, ceplerimizi yakacak. Emeğimize, örgütlülüğümüze sahip çıkıp mücadelemizi sürdürelim...

Bir tekstil işçisi

Zam Oranı Açıklandı

Uzun zamandır beklenen zam oranı şefler aracılığıyla bizlere iletildi, yüzde 8. ortalama ücretler 375–500 YTL arasında değişiyor. Yüzde 8'lik zam yaklaşık 30–40 YTL yapıyor. İlk zam söylentilerinde yüzde 4'lük bir zam yapılacağı söyleniyordu. Bizlere sitemayı gösterip zatüreye razı ettiler. Genel olarak bir sessizlik hakim. Bireysel tepkiler de oldu ama bu çok yaygın değildi. Geçen yıl zam ayında daha çok tepki oluşmuştu. Genel olarak işçilerin yüksek zam alacağı gibi bir beklentisi oluşmamıştı. Çünkü devletin yaptığı yüzde 5'lik zam işçilerde şu fikrin yaygınlaşmasına neden oldu, "devlet bunu veriyorsa bizim patronunda fazlasını veremez." Bir de "dışarıda işsizlik var, bizler de 6-7 yıllık işçileri, z patron çekip gidemeyeceğimizi biliyor, bu nedenle düşük zam yapıyor" diyenler oldu.

Devlet genel zam oranlarını açıklarken sadece kamu da çalışanları düşünüyor. Aynı zamanda özel işyerlerini de etkileyeceğinden dolayı ücret konusunda siyasi bir karar alıyor. Devletin yaptığı bu ücret zamlarına kamu emekçilerinden güçlü bir ses gelmiş olsa idi. Yeni haklar elde edilmiş olsa bunun da fabrikalara olumlu yönde yansması olacaktır. Patronlar servetlerine servet katarken, emeğimizin karşılığı olarak bizlere yüzde 8 reva görülüyor. Eğer örgütlü olursak ve mücadele edersek haklarımızı yükseltebiliriz.

Bir tekstil işçisi

Patrona Borcumuz Hiç Bitmiyor

İki bayram arifesinde çalışmadık. Patron bunları birleştirip, işleri yoğun olduğu bir günde mesai yerine bize borç ödetiyor. Bundan patron karlı çıkıyor. İki arife

çalışılsa servisler ayarlanacak, iki gün yemek yapılacak, ama uyanık patron bunu bir güne birleştiriyor. Hem servisten hem yemekten hem de işi yoğunken mesai parasından kurtuluyor. Böylece bir taşla üç kuş vurmuş oluyor. Bayram dönüşü fabrika buz gibiydi. Klimalar çalışmadı, ısınmadık. Patron işleri için titiz davranırken fabrikanın ısınmasıyla ilgili hiçbir şey yapmadı, çünkü kendi odası sıcaktı. Bazı arkadaşlar kabanlarıyla çalıştılar. Bu nedenle çoğu arkadaş bayramdan sonra hastalandı.

Bit pazarı

Ürettiğimiz malların defolularını indirimli olarak çalışanlara satıyorlar. Ayda bir olan bu satışın bazen süresi değişiyor. Bunun için hiçbir düzenleme, uygulama yapmıyorlar. Bit pazarı gibi oluyor. Kalabalıktan her işçi bir şeyler almaya çalışıyor, izdiham oluşuyor. Aldığımız mallar bordrodan düşülüyor, ondan sonrası Allah kerim. Kaybolan mı dersin, karışan mı dersin, her şey var. Bu nedenle idare, birde işçileri suçluyor. Bizce asıl suçlu üretim için bu kadar hassas olan idarenin sıra işçilerle ilgili bir soruna gelince vurdumduymaz olması. Üstelik birde bizleri suçluyor. Asıl suçlu idaredir.

Bir tekstil işçisi

Fabrika Biri Bizi Gözetliyor Evi Gibi

Patron fabrikanın her tarafına, işçileri rahat gözetleyip, aklı sıra işten kaytaranları engellemek için dahili ve harici bir çok kamera yerleştirmişti. Bu kameraların görüntülerini bilgisayarın monitörüne yansıtıp fabrikada olan biteni gözetliyordu. Herhangi bir bölümde bir sorun gördüğünde hemen o bölümü arayıp sorunun neden kaynaklandığını soruyor ve biran önce sorunu giderip, işinize devam edin şeklinde baskı yapıyor. Ancak bu kadarı patrona yetersiz gelmiş olacak ki birkaç tane daha kamera taktırdı. Ve görüntülerin iyi olmadığını söyleyip bütün kameraların üzerine aydınlatma sistemi yaptırdı. Ancak bu aydınlatmalar işçilerin gözünü rahatsız edince, işçiler mühendise şikâyette bulundular. Bunun üzerine aydınlatmaların yönü işçileri rahatsız etmeyecek şekilde değiştirildi. Bir işçi "artık patron biz çay içerken çayı nasıl karıştırdığımızı bile görecektir" dedi. İşçilerin geneli bu kamera sistemine tepkili, ama birlikte tepki veremediğimiz için patron keyfi uygulamalarına devam ediyor. Bizim görevimiz bu birlikteliği sağlayarak bu keyfi ve saçma uygulamalara son verilmesini sağlamaktır.

Bir Metal işçisi

Filistin Seçimlerinde Zafer Hamas'ın

Filistin'de 10 yıl aradan sonra yapılan genel seçimlere Hamas örgütü damgasını vurdu. Hamas oyların yarısından fazlasını alarak 132 sandalyeli Filistin parlamantosunda, 76 sandalye kazanarak tek başına hükümeti kurma hakkını elde etti. Böylece laik-demokratik karakterli El Fetih' in 40 yıldan uzun süredir devam eden Filistin mücadelesindeki rolü sona erdi.

Çarşamba günü yapılan seçimlerin ilk sonuçlarına göre hem Batı Şeria'da hem de Gazze Şeridi'nde Hamas, El Fetih'i geride bıraktı. Yabancı gözlemciler, Filistin seçimlerinin kurallara uygun olarak yapıldığını, herhangi bir usulsüzlüğün ve seçimlerin sonuçlarına etki edecek bir sorunun olmadığını belirttiler. Seçim sonucunda Filistin meclisindeki çoğunluğu elde eden Hamas, hükümeti tek başına kurma hakkını elde etti.

Hamas'ın Gazze lideri İsmail Haniya yüzde 50'den fazla oy aldıklarını belirtti. Örgütün en büyük başarısı El Halil'de oldu. Hamas adayları, kentin 9 milletvekilliğinin hepsini kazandılar. Hamas, El Fetih' in kaleleri olarak bilinen Neblus, Tubas ve Tulkerim'de de büyük başarı elde etti. En büyük şok ise Filistin yönetiminin merkezinin bulunduğu Ramallah'da yaşandı. Ramallah'ın, 4 sandalyesinin tamamı Hamas'a gitti. Örgüt, propaganda yapmasına dahi izin

verilmeyen Doğu Kudüs'te sandalyelerin büyük çoğunluğunu elde etti.

El Fetih yöneticileri, yenilgiyi kabul ettiklerini ve önde gelen bir çok El Fetih yöneticisinin meclise giremediğini açıkladı. Filistin güvenlik görevlisi şefi ise Hamas'ın zaferinin sorumlusunun İsrail olduğunu söyleyerek, *"Barış sürecinin çökmesi ve kanunsuzluk, Filistin halkını El Fetih'e oy vermenin boşuna olduğu fikrine götürdü"* diye konuştu. Esasında Hamas'ın kazandığı zaferin en büyük nedenlerinden biri El Fetih yönetiminin İsrail ve ABD ile izlediği işbirlikçi, uzlaşmacı siyasi hat oldu. Filistin halkının İntifadası ve El Fetih'in izlediği siyasi çizgi düşünüldüğünde seçim sonuçları Filistinlilerin direnişe verdiği desteğin bir göstergesi olarak bile değerlendirilebilir. Filistin Kurtuluş Örgütü hergün daha fazla emperyalizmin politikalarına uyum göstermekte ve sürekli tavizler vermekteydi.

İsrail ve ABD, Hamas'ı düzen sınırlarına çekerek kontrol etmeyi planlıyorlar. Hamas'tan beklentileri örgütünün silahlı mücadeleye son vermesi, İsrail ve ABD' nin istekleri doğrultusunda politika yürütmesi ve bu politika neticesinde Filistin intifadasının sona erdirilmesi ve Filistin halkının bir avuç toprakta yaşamını sürdürmeye devam etmesi yönünde. Aksi durumda ise Filistin halkına dönük katliamların daha da artması söz konusu olacak. Bu nedenle Filistin halkını zor günler bekliyor.

Filistin direnişinin yolu, birleşik laik bağımsız filistin mücadelesinden geçmektedir. Ne emperyalizmin ve Siyonizmin sahte yol haritası ne de Hamas'ın şeriatçı devlet programı Filistin halkını özgürleştiremez.

Filistin'e özgürlük! Yaşasın Bağımsız Birleşik Laik Filistin!

Jiyan

Şili Seçimleri ve Latin Amerika'da "Sol" Dalga

Şili'de geçtiğimiz ay gerçekleşen genel seçimler, tahmin edildiği üzere Sosyalist Parti'nin kadın adayı Michelle Bachelet'in zaferiyle sonuçlandı. Bachelet elde ettiği yüzde 53.5'lik oy oranının yanı sıra, Latin Amerika'nın ilk kadın başbakanı olma sıfatını da taşıyacak. Bachelet'i iktidara taşıyan seçimlerde çoğunluğunu 30 yaş altı gençlerin oluşturduğu yüzde 40'lık bir seçmen kitlesinin sandık başına gitmemeyi tercih ettiğini de bir not olarak düşelim. Dünya Sol Hareketi'nin geniş bir kesimi, Bachelet'in seçim zaferini, Venezüella'da Chavez'in, Brezilya'da İşçi Partisi lideri Lula'nın ve Bolivya'da Morales'in iş başına geçmesiyle başlayan ilerici bir dönemin devamı olarak kabul etmekte. Oysa sözde sosyalist görünümlü Bachelet hükümeti, gerçekte bir Sosyalist-Hıristiyan koalisyonu. Başbakan seçilmeden önce uzun yıllar Şili savunma bakanlığını da yürütmüş olan Bachelet, ABD ile ortak askeri manevralar gerçekleştirecek ve dahası çeşitli operasyonlarda ABD birliklerine lojistik destek sunacak kadar sağdık bir müttefik. Onu iş başına getiren seçim programı Şili'deki haftalık çalışma süresini artırmayı, özelleştirme saldırısını derinleştirerek sürdürmeyi, ek vergiler getirmeyi ve dahası ülkeyi yıllarca bir kan gölüne çeviren faşist Pinochet diktatörlüğünün "iç güvenlik yasasını" olduğu gibi muhafaza etmeyi içeriyor. Ne var ki reformizmin geniş kesimleri daha ilk günden Bachelet hükümetinde ilerici bir keramet görme arayışında.

Sınıf işbirlikçiliği ve yeni Halk Cepeleri

80'li yıllar boyunca hemen tüm Latin Amerika ülkelerinde, emperyalizmin tam denetiminde uygulanan yeni-liberal saldırı politikaları neredeyse tüm kıtayı ekonomik bir yıkımın eşiğine getirdi. Kıta Ülkeleri, IMF ve DB gibi emperyalist finans kuruluşlarına borçlandırıldı, yüksek faiz oranlarıyla çok yüklü

dış borç geri ödemelerine mahkum edildi. Ekvator'daki petrol gelirlerine uygulandığı gibi, ülkelerin mevcut ihracat gelirlerine el koymak suretiyle yağma politikaları yüzüstüce hayata geçirildi. Emperyalist şirket ve bankaların elde ettikleri kârların, yurt dışına kaçırılması, böylece kıta ülkelerinin temel ihtiyacı olan, istihdam, sağlık ve eğitim yatırımları için hayati öneme sahip fonların ve birikimin emperyalist merkezlerce yağmalanması giderek katlanılmaz boyuta gelen bir yoksullaşmayı ve sefaleti beraberinde getirdi. Başta Bolivya, Ekvator, Venezüella ve Arjantin olmak üzere, Latin Amerika'nın tüm doğal kaynakları ve hammaddeleri, işbirlikçi hükümetler ve ALCA, AAF-TA ve FTA türünden serbest ticaret anlaşmaları aracılığı ile emperyalizmin tam denetimine geçirildi.

İşte bu koşullar, aynı zamanda son beş yıldır hemen tüm Latin Amerika ülkelerinde önü bir türlü alınamayan devrimci kitle seferberliklerinin ve Arjantin'den Ekvator'a ve Bolivya'ya dek uzanan devrimci süreçlerin yaşanmasının da koşullarını hazırladı. Bütün bu dönem boyunca işçi sınıfı, köylülük ve yoksul halk kesimleri giderek radikalleşti, yeni-liberal politikalara duyulan öfke kapitalizme ve emperyalizme yönelmeye başladı. Emperyalizmin doğrudan işbirlikçiliğine soyunmuş hükümetlerin ardı ardına devrildiği bu dönem boyunca, kıta düzeyinde toprak ve fabrika işgalleri yaşandı, yaşanmakta olan devrimci dinamiğin somut kanıtları olan halk meclisleri, fabrika komiteleri türünden öz örgütlülükler inşa edildi. Bütün bu dönem zarfında, Devrimci Troçkizm, olanca zayıflığına karşın bu kritik sürecin başını çekme gayreti gösterdi, göz ardı edilemeyecek deneyimler elde etti. Ne var ki hem Devrimci Troçkist akımların hem de kapitalizmden ve emperyalizmden tam kopuşu öneren bir sosyalist programa sahip diğer devrimci akımların zayıflıkları, sürecin önderliğinin çeşitli reformist ve halkçı kesimlere geçmesine yol açtı.

Bu reformist ve halkçı önderliklerin istisnasız tümü kitleleri yatıştırma ve seçim sandıklarına itme uğraşına girişti. Devrimci seferberlikler ve kitlelerdeki radikalleşme aynı zamanda bu önderlikleri propaganda düzeyinde keskin bir emperyalizm karşıtı vurguya ve sosyal adaletçi bir söyleme itmekteydi. Venezüella'da Chavez ve son olarak Bolivya'da Evo Morales, görünüşte emperyalizme kafa tutan, ama bir türlü tam olarak kopmayan (bunun en açık kanıtı anti emperyalist söylemiyle dünya solunun yeni ilham kaynağı ilan edilen Chavez'in IMF'ye olan dış borcu halen kuruşu kuruşuna ödemekte oluşu) ulusalcı/halkçı hükümetler kurma yoluna girerken, Arjantin'de Kirchner, Brezilya'da Lula ve son olarak da Şili'de Bachelet sosyalist söylemlerle iş başına gelip, yeni-liberal ekonomik politikaları tek tek hayata geçirmeye başladılar.

Her geçen gün derinleşmekte olan ekonomik kriz, kıta ülkelerindeki rejimlerin zayıflığı ve politik kriz, işçi sınıfı ve kitle mücadelelerindeki belirleyici yükseliş ve son olarak devrimci önderliğin zayıflığı, bugün için sınıf uzlaşmacı projeleriyle mevcut reformist önderliklere kitle hareketini denetleyebilmenin yolunu açmakta. Emperyalizmden ve kapitalizmden tam olarak kopmadıkları sürece kitlelerden koparak, adım adım emperyalizmin ve kapitalizmin denetimine girecek bu reformist önderliklere "desteklenmesi gerekli hükümetler" gözüyle bakmakta olan CUT (Brezilya Merkezi İşçi Sendikası), MST (Brezilya Topraksız Köylü Hareketi) gibi kıta düzeyinde etki sahibi işçi ve kitle örgütleri, bu sınıf işbirlikçi-reformist önderliklerden kopmadıkları sürece ağır bir sorumluluk altında olacaklardır.

Kitlelerin beklentilerinde uğrayacağı hayal kırıklıkları bu hükümetleri ciddi politik krizlerle karşı karşıya getirecektir. Yaşanan gelişmeler Latin Amerika işçi sınıfı ve yoksul halklarının halen devrim ya da sömürge olma ikilemiyle karşı karşıya olduğunu göstermektedir.

Bolivya seçimleri: Evo Morales devlet başkanı

“Ant kapitalizmi”

Bolivya’da yerli önder Evo Morales’in yüzde 54 oyla (ülke tarihinde bir başkanın elde ettiği en yüksek oy oranı) devlet başkanı seçilmesi, iki yıl içinde üç başkanın devrilmesine yol açan kesintisiz halk ayaklanmaları sürecinde yeni bir evre açtı. MAS (“Sosyalizme Doğru Hareket”) lideri Morales ülkedeki en yoksul halk kesimlerinin (on Bolivyalıdan yedisi açlık sınırının altında yaşamakta) oylarını, yoksulluktan kurtulmanın yegane yolu olarak halk kitlelerinin ileri sürdüğü temel talep olan ülkedeki petrol ve doğal gaz yataklarının ulusallaştırılması vaadiyle topladı. Ne var ki, Morales hükümetinin attığı ilk adımlar, Repsol gibi çok uluslu petrol şirketlerine, yatırımlarına ve karlarına dokunulmayacağına ilişkin güvenceler vermek oldu. Bolivya halk kitleleri ile emperyalist şirketlerin uzlaşmaz çıkarlarını bir arada tutma hayaline dayalı söylevlerinde, tıpkı Lula, Kirschner, Lucio veya Toledo gibi, son tahlilde egemenlerin yanında konumlanmakta ve emperyalizmin Latin Amerika’daki sol kabarıışı durdurma planlarına alet olacağını belli etmekte.

“Bolivya hükümeti mülkiyet hakkını kullanacaktır, (ama) bu ne mülksüzleştirme ne de zorulım anlamına gelir”. İspanya başbakanı ve Repsol ve Iberdrola gibi büyük şirket yöneticilerinin huzurunda Evo Morales böyle diyordu.

Bolivya halkını seferber etmekte kullandığı petrol ve gaz kaynaklarının millileştirilmesi talebini şimdi tersyüz etmeye girişen Morales, bu amaçla “etkin millileştirme” kavramını ileri sürmekte. Buna göre, petrol ve gaz yataklarına ilişkin mevcut yasanın (koka işçileri ile Morales’in MAS partisinin muhalefetine rağmen 2005’te kabul edilen ve o zamanki başkan Carlos Mesa’nın düşmesiyle sonuçlanan ayaklan-

malara yol açan yasa) bazı küçük değişikliklerle uygulanmaya devamı öngörülmekte: yasaya göre gaz ve petrol ürünleri toprak altında olduğu sürece devlete ait olacak; bir kez yeryüzüne çıktıktan sonra ise, onu çıkaran çok uluslu şirketlerin malı haline gelecek ve bu şirketler bu ürünlerin üretimi, işlenmesi ve satılması işlemlerinde istedikleri gibi davranabilecek. Anayasa Mahkemesi’nin bazı çok uluslu şirketlerin hakları aleyhine verdiği kararlar ise, bu şirketlerle yapılacak yeni anlaşmalarla giderilecek.

Bolivya’da yatırımı olan en önemli şirketler Repsol (İspanyol), Petrobras (Brezilya), Total (Fransız), British Petroleum (İngiliz), Shell (Hollanda), Enron (ABD), Panamerican Energy (İngiliz-Arjantin), Pluspetrol (Arjantin), Vintage (ABD), 100 milyar dolarlık bir sermayeyi ellerinde bulundurmakta. Salt hammadde olarak ihraç ettikleri petrol ve gaz ürünlerinde elde ettikleri 1,6 milyar dolarlık yıllık karlarına karşılık, Bolivya devletine ödedikleri vergiler yılda 500 milyon dolara bile ulaşmamakta. Rafinasyon ve sanayi ürünleri olarak satışları dikkate alındığında, şirketlerin karı üç katına çıkmakta. Bütün bu gelirleri düşünüldüğünde, şirketlerin Evo Morales’in yeni önerisini görüşmeye ve kabul etmeye yatkın olacakları anlaşılabilir.

Bolivya yoksul halkının sözcüsü olarak devlet başkanlığına gelen Morales, petrolün millileştirilmesine ilişkin verdiği sözden dönmeye yetinmeyeceğe de benzemektedir: devlet başkanlığını üstlenme töreninden sonra yaptığı ilk iş, dünyadaki en zengin demir ve manganez yataklarından bir olan Tuntún madenlerinin özelleştirilmesi projesini onaylamak oldu. Beş çok uluslu şirketin satın alma başvurusu yaptığı madenlerin özelleştirilmesi işlemi, seçimler nedeniyle askıya alınmıştı, şimdi ise aynı çark Morales ile birlikte yine dönmeye devam ediyor.

Morales’in bir diğer girişimi de, büyük şirket yöneticilerinin oluşturduğu Santa Cruz Komitesi’nin

önünde, bu kesimlerin kendi bölgeleri için talep ettikleri otonomi talebi karşısında “saygılı” olacağı taahhütünde bulunması oldu. Çokuluslu şirket oligarşisi kendi çıkarlarını, bölgede ellerinde bulundukları zengin petrol, gaz ve diğer maden kaynaklarını koruyabilmek ve özellikle devrimci yoksul El Alto halkının baskılarından uzak tutabilmek için, kendi bölgelerine merkezi Bolivya yasalarının geçerli olmayacağı otonom bir statü talep etmekteydi. Morales, bu gerici projeyi kamufle edebilmek için, zenginlerin otonomi talebini yerli halkın bölgesel talepleriyle özdeşleştirmekte ve “yurttaşlık hakları” kavramı çerçevesinde her ikisini birleştirmeye çalışmakta.

Umarsız aşk

Morales’in lideri olduğu MAS’ın, Ant Dağları bölgesi ülkeleri için ileri sürdüğü “Ant kapitalizmi” projesi, çokuluslu şirketler ve sermaye oligarşileriyle işbirliği yaparak halkların yaşam koşullarını düzeltmek gibi olanaksız bir anlayışa dayanmakta. Projeye göre, “dağıtabilmek için önce üretebilmek gerekir”, bu nedenle de sosyalizme gidişin yolu böylesine bir kaçınılmaz aşamadan geçmek zorunda.

Kısacası MAS, sömürülenler ile oligarşiler arasında umarsız bir aşk davetiyesi çıkarmakta, başkan yardımcısı ve ski bir devrimci olan Garcia Linera bunu şöyle tarif ediyor: “bütün Bolivya’nın hükümeti olacağız, sadece bir sosyal kesimin ya da sınıfın değil; ülkedeki hiçbir kesim kendisini dışlanmış hissetmemelidir, hele işadamları, asla... Hükümet olarak şunları garanti ediyoruz: iş hayatında güvenlik, yatırımlarda güvence ve karların paylaşılması”. Morales, işadamlarından, sükunet içinde yaşayabilmelerini sağlamak için işçilerin yaşam koşullarına katkıda bulunmalarını da talep etmekte: “İşadamlarının adli güvenlik aradıklarını biliyorum, ama bunun en iyi yolu toplumsal sorunların çözülmesinden geçiyor. İş, sağlık ve eğitim olduğu sürece, otomatik olarak adli güvenlik de olacaktır. Böylece sorunlar ortadan kalkacaktır.”

Oysa gerçekli bu safiyane önerilerden çok daha farklı. Ne çokuluslu şirketler ne de oligarşiler, toplumsal istikrar adına karlarını yoksul-

larla paylaşarak kapitalizmi "insancılaştırmaktan" yanadırlar. Kapitalizmin ehlileştirilmesi anlayışına dayalı bu tip bir sosyal demokrat öneri, ne emperyalizmin egemenliği ne de dünya ekonomisinin mevcut krizi altında geçerliliğe sahip olabilir. Bolivya'daki açlığı ve sefaleti, enerji kaynaklarını çokuluslu şirketlerin elinden çekip almadan ve bunları halkların hizmetine ve denetimine sokmadan gidermek olanaklı değildir.

"Sizlerin seçtikleriyle birlikte çalışacağız ve işbirliği yapacağız", seçimler öncesinde ABD'nin narkotik büro şefi William Francisco, Bolivya halkına yönelik olarak böyle demişti. Oysa ABD daha bir süre öncesine kadar Evo Morales'i uyuşturucu ticareti yapmakla suçlamaktaydı, ama seçimlerin muhtemel sonuçları Washington'un derhal taktik değiştirmesine neden oldu. Aslında, bizzat seçimlerin düzenlenmesi, sokaklarda üç yönetim devirmeyi başaran emekçi kitlelerin seferberliğini söndürmek ve toplumsal hoşnutsuzluğa burjuva kurumlar içinde bir çözüm üretmeye çalışmaktan başka bir amaç taşımıyordu. El Alto'da son ayaklanmalara önderlik eden sendikal merkez COR (Bölge İşçi Merkezi) ise, "kimseye taviz vermeksizin kendi gerçek hükümetimizi kurabilmek için, özgün devrimci hattımızı çizmek zorundayız", diyor ve, "ABD emperyalizminin Bolivya halkının bağrından fıskıran devrimci dürtüyü durdurabilme manevrası olarak gündeme getirilen seçim sahnesini" şiddetle eleştiriyordu. Evo Morales'in, devletin temellerini yeniden tanımlamak için kurmayı düşündüğü Kurucu Ulusal Meclis önerisi de, devrimci süreç içinde doğmuş işçi ve halk organlarını tasfiye edip burjuva kurumlarına meşruiyet sağlamaya yönelik bir proje haline gelmiş durumda.

Seçimler sırasında Bush'un tercih ettiği aday aşırı sağcı Jorge Quiroga idi, ama kitlelerin emperyalizm ve çokuluslu şirketler yanlısı parti ve adaylara yönelik büyük tepkisi de açıkça görülmekteydi. Böylece, sağın Morales'in seçim başarısını engelleyemeyeceğini gören ABD emperyalizmi, hemen yeni bir politikaya doğru yöneldi. B planı ise, kendince tüm belirsizliğine karşın Morales'ten yana tavır almaktı. Böylece emperyalizm ve oligarşi, kitle seferberliğini derhal durdurabilecek doğrudan bir seçenekten yoksun olmanın etkisiyle, tüm devrimci söylemine karşı işçi ve emekçi kitleleri burjuva devletin kurumları içinde hapsedecek bir müttefik olarak Evo Morales'e yöneldi. Bununla birlikte Bolivya emekçi kitlelerinin bir bölümü halen, seçimlerin bir çözüm getirmeyeceğine, yegane çıkışın kitle örgütlülüğüne dayalı bir işçi ve köylü hükümetinin kurulmasında olduğuna inanmaktadır. UIB-DE'nin (LIT) Bolivya seksiyonu olan Sosyalist İşçi Hareketi'ndeki (MST) yoldaşlarımızın mücadeleleri de bu hedefin gerçekleştirilmesine yöneliktir.

Cristina Mas

İşçi ve halk seçeneği

Bolivya İşçi Merkezi (COB), Bolivya Maden İşçileri Sendikası Federasyonu (FSTMB), El Alto İşçi Merkezi ve El Alto'daki kitle ayaklanmalarına öncülük eden bir dizi başka örgütün katılımıyla düzenlenen "Birinci Ulusal İşçi ve Halk Zirvesi"nde, iktidarın kitlelerce üstlenilmesi amacıyla bir Ulusal Kurucu Halk Meclisi ve işçi-köylü hükümeti kurulmasına yönelik olarak aşağıdaki deklarasyon üzerinde anlaşılmıştır.

1. Bolivya işçileri ve toplumsal hareketleri bugün her zamankinden daha çok, ülkedeki sömürülenlerin güçlü mücadelelerini durdurmak amacıyla düzenlenen genel ve yerel seçimlerin, Bolivyalıların karşı karşıya olduğu sorunlara bir çözüm getirmeyeceğine, ne de ulusal egemenliğe bir katkıda bulunacağına inanmaktayız.
2. Son dönem mücadelelerimizin neo-liberalizmi duvara sıkıştırmış olmakla birlikte iktidarın ele alınmasına dönüştürülemediği olduğunun bilicisiyle, Bolivya işçilerinin ve toplumsal hareketlerinin temel görevinin, bir iktidar organı olarak Ulusal Kurucu Halk Meclisi'nin geliştirilmesi ve sağlanmasıdır.
3. Mücadelenin gelmiş olduğu bugünkü aşamada biz işçiler ve sömürülenler, seçim yoluyla hükümete gelmek isteyen adayların hiç birinin ülkedeki doğal kaynakların denetimini ele almaya cesaret edemeyeceğine inanmaktayız, bu nedenle de Mayıs-Haziran toplantılarında kararlaştırılmış arabuluculuk önerilerini iptal ederek aşağıdaki hedefleri önümüze koymaktayız:

- Petrol ve gaz kaynaklarının tazminatsız millileştirilmesi (...)
 - Neo-liberalizme hayat veren 21060 sayılı yasanın tümüyle iptali.
 - Oynak merdiven sistemine dayalı bir asgari ücret ve iş güvencesi için mücadele. Sendikal kazanımların iptaline izin verilemez.
 - Kamu hizmeti veren şirketlerin yeniden millileştirilmesi.
 - Ulusun birliğinin korunması, Santa Cruz ve Traija oligarşisinin otonomi bahanesiyle giriştiği bölücü manevralara karşı mücadele edilmesi.
 - Soykırımcı Gonzalo Sanchez de Lozada'nın ülkeye getirilerek cezalandırılması.
4. Sömürülenler ve toplumsal hareketler olarak, acil taleplerimizin yerine getirilebilmesi ve bu amaçla bir işçi-köylü hükümetinin kurulabilmesi için, yalnızca kitlelerin doğrudan eylemliliğine ve kendi öz mücadele araçlarımıza güvenebileceğimizin bilincindeyiz. Bu amaçla görevimiz, COB'u, COD'ları, COR'ları ve Bolivya halkının mücadelesiyle bütünleşmiş diğer taban sendikalarını ve halk örgütlerini güçlendirmektir.
 5. Bolivya işçileri olarak, emperyalizmin ve onun uşaklarının herhangi bir müdahale girişimine karşı teyakkuz durumunda olduğumuzu ilan ederiz.
 6. İşçiler ve toplumsal hareketler olarak, ülkedeki tüm sömürülenleri Mart 2006'da Bölgesel Halk meclisleri toplamaya çağırıyoruz. Bu organların temsilcileri, 10 Nisan 2006'da El Alto'da toplanacak olan Ulusal Kurucu Halk Meclisi için kendi delegelerini seçmelidir. Sömürülenler olarak bu mücadelede, sömürü ve aşağılanma zincirlerimizden başka kaybedeceğimiz hiçbir şey yoktur.

Rosa Lüksemburg (1871-1919)

Rosa Lüksemburg 5 Mart 1871'de küçük bir Polonya kasabasında doğdu. Genç yaşta militanca sosyalist politikayı savundu. 1882'de kurulan "Proletarya" adlı devrimci partiye girdi.

Proletarya partisi binlerce işçiyi greve götürebilen bir partiydi. İlkeleri ve programı bakımından da Rusya'daki devrimci hareketin çok ilerisindeydi. Ancak parti bir darbe yedi ve önderliksiz kaldı. Sadece bazı küçük gruplar devam edebildiler. Rosa Lüksemburg'da böyle bir grubun üyesiydi. Rosa henüz 16 yaşındaydı. Ama polis peşine düşmüştü. Arkadaşlarının kararı ile İsveç'e gitti. Orada üniversiteye girerek doğa bilimleri, matematik ve ekonomi okudu.

Birkaç yıl sonra Rosa, Polonya Devrimci Sosyalist Partisi'nin önder teorisyeni haline geldi. Parti gazetesinin de baş yazarı oldu. Partinin adı "Polonya Krallığı Sosyal Demokrat Partisi" olarak değiştirildi. 1893'te Rosa partiyi Sosyalist Enternasyonal kongresinde temsil etti. Polonya Sosyalist Partisi taraftarlarıyla sıkı bir mücadeleye girdi. Partiyi açık bir milliyetçilik eğilimi göstermekle suçladı. Polonya için bağımsızlık sloganına karşı muhalefet etti. Rosa'nın Lenin ile en önemli tartışmaları ulusal sorun üzerineydi.

Almanya'daki işçi hareketine katıldı. Almanya'daki hareket, biri devrimci diğeri reformcu olmak üzere iki kanaldan geliyordu. Sosyal Demokrat Parti, meclisteki diğer partiler gibi davranmaya başladı. Devrim fikrinden uzaklaştı ve yasal yollarla iktidara gelmeyi hedef haline getirdi. Bu eğilimin başlıca temsilcisi Eduard Bernstein'di. Rosa, Sosyal Reform ya da Sosyal Devrim kitabında Bernstein'nın revizyonist görüşlerini eleştirdi. Ve reformculuğa karşı devrim fikrini savundu. 1903-1904 yılları arasında Rosa Lüksemburg, Lenin'le polemige girdi. Ulusal sorun, parti kavramı ve parti ile kitle eylemleri konusunda Lenin'den farklı düşünüyordu.

Rosa çeşitli nedenlerle tutuklandı. 1918 Alman devrimi ile birlikte cezaevinden kurtuldu. Ancak devrim, sosyal-demokrat liderlerle Kayser'in ordusunun generalleri tarafından ezildi. Binlerce kişi katledildi. 15 Ocak 1919'da Karl Liebknecht öldürüldü. Aynı gün bir askerin tüfek dipçığı ile Rosa can verdi.

Rosa kendini devrimci sosyalizme, işçi sınıfının özgürleşmesine adamıştı. Onun öldürülmesi üzerine Lenin şöyle demektedir. "O bir kartaldı, hala da bir kartaldır. Rosa Lüksemburg, bütün dünya devrimcilerinin anısında aziz olmakla kalmayacak, eserleri bir çok devrimci kuşağın eğitimi için çok faydalı bir ders olacaktır".

Rosa Lüksemburg Alman emperyalizmine destek veren sosyal-demokrasinin saldırılarına hedef olduğu gibi, uzun yıllar Stalinizmin kuşatması altında kalmış ve yasaklanmıştır. Kitapları basılmamış, genç kuşaklara okutulmamıştır.

Emperyalist Alman çıkarlarını savunarak sosyal şoven bir siyaseti savunmaya başlayan ve işçi sınıfına ihanet eden Alman SDP'nin (Sosyal Demokrat Partisi) Rosa'ya saldırması çok anlaşılırdı. Çünkü Rosa, sosyal şovenizmin ve Stalinizmin aksine enternasyonalisttir ve proletarya devriminin savunucusudur.

Nergis Çayır

